

Irina Hopeamäki

Elämän aalloilla

novelleja

Elämän aalloilla
© Irina Hopeamäki

Ulkoasu: R. Penttinen
Kustantaja: Mediapinta, 2010

ISBN 978-952-235-183-8

Sisällys

Elämä yllättää	7
Kaivoksessa	34
Epätoivoinen rakkaus	38
Ensitapaaminen	45

Elämä yllättää

Noora istui kirjoituspöytänsä ääressä. Mikä oikeus Eevalla oli tehdä tämä hänelle? Edellisenä kesänä he olivat olleet ystäviä, ja nyt kun seitsemäs luokka oli alkanut ja koulu vaihtunut yläasteeseen, Eeva ei ollut näkevinäänkään Noora. Hengaili vain Saara Rukosen ja Maria Makkosen kanssa. Voisin kuristaa hänet, ajatteli Noora. Sen sijaan hän otti esiin päiväkirjansa ja rupesi kirjoittamaan. Se oli rauhoittanut ennenkin. Hän kirjoitti kaiken vihansa päiväkirjaansa. Onneksi talo oli nyt tyhjä. Jos Nooran huoneeseen olisi tullut joku, ei tyttö olisi kyennyt hillitsemään itseään. Hän kirjoitti, kunnes oli niin väsynyt, että jaksoi vain ryömiä vuoteeseen ja nukahti siihen paikkaan. Sillä viikolla ei Noora paljon toisten tyttöjen kanssa ollut tekemisissä. Hänellä oli täysi työ vihansa sulattamisessa. Mutta perjantaina Noora sai idean. Hän meni tietokoneelle ja naputti muutaman hetken tyytyväisesti hymyillen. Sitten hän avasi sähköpostiohjelmansa.

– No niin, Eevaseni. Mitäs tähän sanot? hän mietti ääneen ja naputti taas jotakin muutaman hetken, kunnes sammutti koneensa.

– Sinne meni. Ja nyt vain odotellaan. Bwahahahaha, Eeva! Tästä tulee suloinen kosto! Noora nauroi sisäänpäin ja meni taas kirjoittamaan päiväkirjaansa ja ottamaan pienet kauneusunet.

Lauantaiaamuna Noora tarkisti sekä oman sähköpostinsa että ”Sepon”, Eevaa varten luomansa nettipojan, saamat viestit.

– Hahahahahaha! Nooralta pääsi käkätys. Eeva oli vastannut ”Sepolle”! Nooran teki mieli hyppiä tasajalkaa riemusta ja tanssia ympäri huonetta, mutta sen sijaan hän istuutui näppäimistön eteen ja alkoi kirjoittaa ”Sepona” Eevalle.

”Tunnet mielenkiintoiselta tytöltä... itse asiassa muistutat erästä Oonaa koulussamme, mutta sinä puhut siinä, missä Oona vaikenee. Harmi, kun asumme niin etäällä toisistamme, mutta voisimmehan me tava- ta vaikka Messengerissä. Luot vain itsellesi Hotmail- osoitteen ja lisäät minut listaasi. Muuta ei tarvita.”

Viestiä laatiessaan Noora muistutti itselleen, että hänen oli syytä eläytyä rooliinsa kunnolla. Pienikin epäily, ja Eeva karkaisi tavoittamattomiin.

Seuraavalla viikolla koulussa Eeva tuli Nooran luoa- aamun ensimmäisellä välitunnilla.

– Hei Noora, hän sanoi viileähkösti.

– Kas, Eeva, Noora vastasi.

– Saitko ne matikan laskut tehdyiksi? Minusta ne olivat kamalan vaikeita.

– No, olihan niissä vähän työtä, mutta kyllä niistä jotenkin selvisi kun ajan kanssa laski, Noora vastasi. Hän odotti, milloin Eeva mainitsisi jotakin ”Seposta”. Vielä tyttö ei ollut sanonut mitään hänestä. Mutta Noora tiesi, että ennemmin tai myöhemmin ”Seppo” tulisi kuvaan mukaan.

Kauaa ei Eeva pystynytäkään vaikenemaan uudesta ihastuksestaan. Jo ruokavälitunnilla Eeva alkoi hehkuttaa vierelleen kerääntyneille tytöille siitä, miten oli netissä törmännyt uuteen ihastukseen.

– Mikä sen nimi on? Onko se komeakin? Saara uteli.

– En tiedä muuta kuin nimen. Se on Seppo, vastasi Eeva. Noora kuunteli jonkin matkan päässä. Hänen ei edes tarvinnut yrittää salakuunnella, Eevan äänessä oli innostusta, ja se sai hänen äänensä kuulumaan metrien päähän. Ulospäin Noora teeskenteli välinpitämätöntä, mutta sisimmässään hän nosti peukalonsa pystyyn. Eeva oli niellyt syötin. Pian olisi seuraavan vaiheen vuoro.

Samana iltana Noora kirjautui Messengeriin ”Seppona”. Eeva oli jo odottamassa. He vaihtoivat tervehdykset ja Eeva alkoi innoissaan selittää, miten hän oli koko päivän kärsimättömästi odottanut pääsevänsä tapaamaan ”Seppoa”.

”Kyllä minäkin kaipasin sinua”, kirjoitti Noora vastaukseksi ja nauroi sisäänpäin.

”Voisinko... saada kuvasi?” Eeva kirjoitti sitten. Noora oli varautunut pyyntöön.

”Okei” hän kirjoitti, etsi koneeltaan naapurissa asuvan, itseään muutamaa kuukautta vanhemman Samin kuvan, ja lähetti sen Eevalle.

”Siis että sä olet sitten komea! Meidän luokan tytöt kuolis kateudesta jos ne näkis mut sun kaa yhdessä!” Eeva kirjoitti ruudulle.

”Sulla on nyt mun kuva, mutta entäs sä ite? Miltä sä sitten näytät?” kirjoitti Noora.

”Tavalliselta takkutukalta”, kuului vastaus. Noora tiesi, ettei asia suinkaan ollut niin.

”Come on, näytä nyt” Noora aneli ”Sepon” roolissaan.

”Se on siellä mun kotisivuilla”, Eeva kirjoitti. Noora hykerteli omassa päässään linjaa.

Seuraavana päivänä Eeva oli ”Seposta” varsin vuolassanainen.

– Mä olisin kuollu kateudesta jos sillä olis ollu tyttöystävä, mutta onneks se on vapaa mies, Eeva melkein kailotti ennen liikuntatunnin alkua Saarelle.

– Saitsä sen kuvan? Näytä!

– Tota, se on mulla kotona koneella, mä en oo tulos-tanu sitä, kun se on niin iso, selitti Eeva.

– No kai sitä voi pienentää vaikka kopiokoneella tai jollain, Saara touhotti.

– No, jos mä tuon sen huomiseksi, lupasi Eeva. Samassa opettaja tuli paikalle ja patisti tytöt tunnille.

Samana iltana Noora istuutui taas koneensa ääreen, kirjautui ”Sepon” tunnuksilla sekä sähköpostiohjelmaansa että Messengeriin ja odotti. Eeva tulikin pian linjoille.

”Voi Seppo! Sä oot taas täällä!” hehkutti Eeva, ja lisäsi halauksen perään. Noora lisäsi ruudulle halauksen ja hymyn. Suunnitelma eteni aivan hänen tahtonsa mukaisesti. Eeva ei ollut hetkeäkään esittänyt mitään epäilyjä ”Sepon” henkilöllisyydestä.

”Ei kai pikku kullannupulla ole ollut ikävä?” Noora kysyi.

”Voi, kun tietäisitkin miten kova! Kunpa voisimme-kin tavata!” Eeva vaikeroi.

”Sähän olet puhunu että teidän luokan työtöt kuolis kateudesta jos ne näkis mut”, Noora kirjoitti vuorosanojaan ruudulle.

”No vissinä! Sua komeempaa jätää mä en oo eläis-säni nähny!” hönki Eeva omassa päässään linjaa.

”No, mä olen käynyt kattomassa sun luokkakuvaa. Sä olet kaunis. Te ootte kaikki syötävän ihania, etenkin se tyttö joka seisoo sun ja jonkun pojan välissä, se jolla on oljenvaaleat hiukset ja siniset silmät”, Noora kirjoitti.

”Ai Noora vai? Se on vaan yks tyhmä kana ja karseen huono kaikissa aineissa. Ei sen kans kannata alkaa olemaan, sillä on niin tyhmiä mielipiteitäkin. Äikän tunnilla se saa tuskin sanaa suustaan” Eeva lateli.

”Siis Noora”, Noora kirjoitti ”Seppona”.

”Niin. Aron Noora. Mikä nimi! Noora Aro! Karu kuin erämaa!” Eeva lateli ja innostui sitten kehuun oman nimensä erinomaisuutta.

”Anna maili, ole kiltti. Haluun vaan tutustuu siihen” aneli Noora. Eeva antoi ”Sepolle” vastahakoisesti Nooran osoitteen.

Seuraavana päivänä koulussa Eeva tapasi taas Saaran ja yltyi kailottamaan ”Seposta” niin, että käytävä raikui.

– Voitsä kuvitella, se halus Nooran mailiosotteen!

– Sen tyhmän kanan! Saara ällistyi.

– Tyhmän kanan? En mä ole tyhmä kana! Mä olen Noora! Ja mä tiedän kenestä te puhutte. Siitä ihanasta uudesta pojasta, Seposta. Mä olen soitellut sille. Se on aivan ihana tyyppi, Noora hehkutti.

Sinä iltana Noora ei ollutkaan linjoilla ”Seppona”, vaan hän piti taukoa. Seuraavana päivänä koulussa Eeva ryntäsi Saaran luo hädissään.

– Se ei kirjottanu eilen! Se ei tullu linjoille! Mä ootin varmaan kaks tuntia, mutta ei inahdustakaan! Eeva oli melkein kyynelissä. Noora oli sivummalla muutama muun tytön kanssa. Nyt ei ehkä ollut oikea hetki seuraavaan siirtoon. Ei vielä.

– Älä nyt ala parkua. Mä uskon et se tulee vielä linjoille. Ehkä sillä oli vaan jotain tärkeitä menoo.

– Niinku joku toinen nainen, Eeva melkein ulisi.

– Pötyä sillä mitään toista naista ole, Saara huiskaisi kädellään.

Ruotsia opettavan Elina Johanssonin tulo paikalle katkaisi tyttöjen keskustelun.

Eräänä päivänä Makkosen Maria tuli Nooran luo ruokavälitunnilla ja näytti siltä kuin hänellä olisi ollut jotakin kerrottavaa.

– Eeva ei oo tänään koulussa niinku oot varmaan huomannu, Maria aloitti. Noora nyökkäsi.

– Mä aattelin, että mä kerron tän sulle nyt. Eeva ja mä oltiin luokkakavereita joskus aiemmin. Mä tiedän siitä yhen jutun, jota kukaan muu ei tiää...mutta mä en oo vaan kertonu sulle vaikka mä olisin halunnu. Kai sä

muistat kun mä ja Eeva tultiin tähän kouluun. Eeva tuli teidän luokalle ja mä menin rinnakkaisluokalle. Siel toises koulus mis me oltiin...Eeva siirrettiin erityisluokalta meidän luokkaan, Maria melkein kuiskasi. Noora hölmistyi.

– Oho, oli kaikki mitä hän saattoi siinä vaiheessa sanoa.

– Älä sano sille et mä sanoin sulle. Se ei haluais kenenkään tietävän, siis muiden ku mun vaan. Oot vaan niinku et tietäs mitään tästä, Maria sanoi.

Noora ei voinut kuin nyökätä Marialle. Hänen teki mielensä kysyä lisää, mutta kello soi.

”Seposta” ei muutamaan päivään kuulunut mitään. Sitten yksi ilta, kun Eeva sattumalta oli koneella, ilmaantui ”Seppokin” paikalle.

”Mä oon kauheen pahoillani, että mä katosin jättämättä viestiä. Mun piti vaan lähtee kiireesti kattomaan mun tättiä Uuteenkaupunkiin” Noora kirjoitti. Oli totta, että hänen tätinsä asui Uudessakaupungissa, mutta Noora ei ollut kesälomansa jälkeen käynyt lähelläkään sitä.

”Mä jo pelkäsin että sulle oli sattunut jotain! Olisit tekstannut tai jotain! Olin kuolla huolesta!” Eeva marhatti.

”Sori hirveesti, ihan totta. Mutta mä en mahtanu mitään. Se oli joutunu sairaalaan ja se soitti mulle, että voisinks mä muutamaks päiväks tulla kattoon sen kissojen perään”, Noora lateli kesälomamuistojaan sumeilematta Eevan silmille. Oli totta, että hänen tätin-

sä oli ollut sairaalassa kesällä, mutta se oli ollut vain luomileikkauksen takia ja täti oli päässyt jo seuraavana aamuna kotiin. ”Kerro ens kerralla, jooko? Ei oo kivaa ku toinen katoa tolleen eikä sano mitään”, Eeva marisi. Noora hykerteli taas.

”Okei, okei”, hän vastasi.

Viikkoa ennen syyslomaa kaikki tekivät koulussa innokkaasti lomasuunnitelmia ja kertoilivat toisilleen, mitä tekisivät lomalla.

– Lähden käymään Salmen luona Kokkolassa, Noora kertoi Eevalle.

– Ai Rinteen Salmen? Eeva kysyi. Salme Rinne oli ollut ala-asteella yksi Nooran luokkatovereista, mutta Salme ja hänen perheensä olivat muuttaneet pois Ylivieskasta kuudennen luokan keväällä.

– Hänen juuri. Ja arvaas kenet aion tavata myös? Nooran ääneen tuli salaperäisyyttä.

– Älä vaan sano....Eeva aloitti.

– Oh yes, oh yes yes yes. Seppokin tulee sinne. Sovimme niin eilen puhelimesta, Noora sulki silmänsä, otti pari tanssiaskelta, pyörähti kerran ympäri ja hyrisi onnesta.

– Hyvää matkaa, Eeva toivotti happamasti.

– Kiitos, Noora vastasi asiallisella äänellä.

Muutama päivä kului, ja Noora istui junassa, joka vei häntä Kokkolasta kohti Ylivieskaa hurjaa vauhtia.

Hahahahahaha! Kunpa tietäisit, Eeva Rintala! Kunpa sinä vain tietäisit! ”Seppo”, jolle niin usein olet linjoilla puhunut, olen minä! Hahaha!!!!

Juna puuskutti asemalle, ja Nooran piti jäädä pois kyydistä. Hän astui junasta asemalaiturille ja huomasi Salmen melkein heti.

– Salme!

– Noora! Salme huusi ja kohta vanhat luokkatoverukset olivat jo kaulakkain.

– Nyt kyllä mennään meille ja puhutaan kaikki maailman asiat halki! Mä en ole kuullu susta mitään moheen vuoteen! Salme touhotti kuin kanaemo.

– Kyllä meillä onkin puhumista, Noora vastasi.

Tytöt menivät Salmen isän Raimon autoon ja matka kohti Rinteiden uutta kotia alkoi.

– Sä et ookaan käyny meillä sen jälkeen ku me muutettiin tänne.

– En ookaan. Mua ihan jännittää nähä, miten te asutte nyt.

– Me sen tilavammin asuta ku ennenkään, Salme vastasi vähän allapäin.

– Miten niin? Noora ihmetteli.

– Pankin talo se on, samanlainen ku se entinenkin. Vuokralla me asutaan, ei meillä oo vieläkään varaa omaan asuntoon, äiti kun on vaan siivoojan töissä vieläkin, Salme huokaisi.

– Voi Salme, Noora kietoi osaaottavasti kätensä ystävänsä hartioille.

He tulivat perille Osuuspankin talon eteen, ja seurue nousi autosta.

– Tällanen tää nyt on, Salme sanoi Nooralle. Salmen isä avasi oven, ja tytöt pujahtivat sisään. Noora

katsoi eteistä. Se oli L:n muotoinen, lyhyempi sakara vei ulko-ovelle ja käytävän päästä mentiin olohuoneeseen ja keittiöön. Vessa oli kulmauksessa ja sen vieressä oikealla puolella isäntäväen makuuhuone. Keittiötä lähes vastapäätä oli Salmen huone, ja sen vasemmalla puolen oli vierashuone.

– Meiän pitää nukkua kummankin mun huoneessa, kato ku mun serkku on täällä kans, ihan tilapäismajoituksessa vaan. Se ettii asuntoo, ku se valmistu just ammattikoulusta ja sai täältä töitä, Salme selitti Nooralle.

– Ai, Noora vastasi. Hän ei ollut kovinkaan ilahtunut kuullessaan, ettei olisi ainoa vieras talossa.

– Mä oon varma että te tuutte juttuun loistavasti, Salme selitti.

Tytöt menivät pieneen, kodikkaaseen keittiöön ja istuutuivat pöydän ääreen. Kohta ovi kävi, joku riisui eteisessä ja hetkeä myöhemmin keittiöön vievästä ovi-aukosta astui tumma, komea noin kuudentoista ikäinen poika.

– Moro, poika tervehti.

– Ai moikka, Salme tervehti ja tajusi samassa, ettei Noora tiennyt pojan nimeä.

– Toiko se on se sun serkkus? Noora kysyi ja sie-maisi mehua.

– Joo, Salme vastasi.

– Seppo Vaara, poika ojensi kätensä Nooralle. Noora hätkähti niin, että mehu meni väärään kurkkuun.

– Noora...Aro, sano...Noora vaan, Noora köhi kätellössään.

– Meniks sulla mehu henkeen? Ei mua nyt olis noin tarvinnu pelästyä, en mä ole vaarallinen, Seppo sanoi.

– Anteeks...mä vaan...yllätyin, Noora koetti selittää.

Kun Nooralla kulki taas ilma jotenkuten keuhkoissa, Salme ehdotti että he kaikki voisivat ottaa vaikka shakkimatsin.

– Eh...Mä oon vähä väsynyt matkasta, mutta voittehan te pelata, Noora yritti saada haukotusta aikaiseksi ja onnistuikin kuulostamaan melko vakuuttavalta.

– Voithan sä ottaa pienet torkut, niin me siivotaan Sepon kans toi keittiö ja herätetään sut sitte, Salme ehdotti.

– Okei, Noora vastasi.

Syysloma kului nopeasti, ja pian tuli sunnuntai-aamu. Noora oli ottanut aikaisen aamujunan ehtiäkseen mahdollisimman aikaisin takaisin Ylivieskaan.

– Mä vaikka heitän tekstarilla sitte ku oon kotona taas.

– Okei. Kai sä otit sen Sepon numeron?

– Otin mä, Noora vastasi ja hymy ilmestyi hänen huulilleen.

Ensimmäisenä koulupäivänä Noora ryntäsi tukka hulmuten ruotsin luokan eteen ja alkoi vuolaasti kertoa Seposta ja siitä, miten ihana poika oli kyseessä.

– Mitä? Oottekste yhdessä? Eeva tyrmisteli.

– Ollaan – ja vahvasti ollaankin! Noora sanoi iloisena ja hieman ylimielisenäkin Eevalle. Hän oli ollut valmis teeskentelemään omaavansa poikaystävänsä koskukseen Eevalle tämän ilkeydet. Nyt hänen ei tarvin-

nut teeskennellä. Alun perin Nooran oli tarkoitus panna poikki ”Sepon” kanssa heti, kun Eeva olisi tuntenut itsensä oikein nollaksi. Mutta nyt, nyt oli toinen tilanne. Noora pitäisi Sepostaan lujasti kiinni, eikä päästäisi poikaa irti – ei koskaan.

Aioin teeskennellä, että minulla on poikaystävä, mutta nyt minun ei tarvitsekaan, Noora ajatteli onnellisena mennessään ruotsin tunnille. Minulla on nyt poikaystävä. Ihan oikea elävä poikaystävä.

Irja Leivo ja Reino Urala istuivat eräänä iltana linjoilla keskustelemassa.

– Miten Linuxin kanssa sujuu? Irja kysyi. Hän oli utelias tietämään Reinon tietokonetilanteen. Siitä, kun Reinon edellinen kone oli kerta kaikkiaan sanoutunut irti, ei ollut kulunut kauaakaan.

– Linuxia ei tähän talouteen enää ikinä oteta, Reino kirjoitti ruudulle omassa päässään linjaa.

– Vai niin, Irja kirjoitti omassa päässään linjaa omalle ruudulleen.

Ilma oli keväisen lämmin, mutta Irjalle kevät merkitsi kärsimyksiä. Hänen oli otettava säännöllisesti tabletti, joka piti hänen siitepölyallergiansa kurissa. Sen sivuvaikutus oli armoton väsymys. Joskus Irjan unirytmä oli aivan pääläellaan. Silloin hän saattoi istua linjoilla yökaudet ja ahdistella Reinoa ongelmillaan. Se sai Reinon ahdistumaan niin, että miehen oli ollut pakko siirtyä ottamaan unilääke joka ilta jo ennen seitsemää, jotta Reino pääsi ihmisten aikaan unten maille.